

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Saxonia || Et || Metropolis || Alberti Crantzii || Historici
Doctiss. Sacrae || Theologiae & Iuris Canonici Doctoris ||
celeberrimi, ac Ecclesiae Ham-||burgensis quondam
Decani**

Krantz, Albert

Coloniae, 1574

Capvt IIII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11453

ducatum Bauaria peruenerit, miro silentio transeunt
 annales: Sed est coniectura, quod moriente Henri-
 co II. Imperatore sine prole, illius fauore peruenerit ad
 ducatum: Sed magis arbitror, idq; coniectura propi-
 us defendo, fuisse natum ex Henrico Magni Ottonis
 fratre, duce Bauariae, vnde per alium filium descen-
 derat Henricus quoque Imperator sine prole decedens:
 & in hoc Ottone propagatam accipio lineam Ottonū
 ad Henricum Leonem, interueniente foemina. Nam
 Leonismater, filia Lotharij Imperatoris, matrem ha-
 buit Rixam ex matre Gertrude, filia Egberti mar-
 chionis Saxoniae natam, & patre Henrico Crasso, qui
 patrem habuit Ottonem memoratum. Nunc verò ac-
 cusatus apud Henricum III. cum recusaret purgatio-
 nem ex duello propter imparitatem prouocantis, qui
 genere & nobilitate nimium illi esset impar, creditum
 est, Albertum archiepiscopum Hamburgensem pluri-
 mum ad eius destitutionem cooperatum: vt frater eius-
 dem Alberti Dœlpus, comes in Bauaria, recuperaret
 ducatum. Erant autem filij Cuntzonis, quem Latini
 Conradum appellamus. Pulsus autem Otto Bauaria,
 concessit in Saxoniam, & diuionem tenuit ad Dœserā,
 olim Visurgum, cum comitatu de Northem: & ex il-
 lo multa nobilitas processit: quod suo tempore osten-
 demus. Hic est ille Otto, qui omnem Saxoniam secum
 traxit ad rebellionem aduersus IIII. Henricum.

CAPVT IIII.

O Per aprecium est intueri, qui tum fuerint prin-
 cipes Saxoniae. Certè inferiorem Saxoniam ad
 Albi administravit Ordulphus Bernhardi filius: qui
 iam filium habuit in armis pignantem Magnum: de-
 indè Egbertus Egberti filius marchio Saxoniae medi-
 I tullia

tullia tenebat prouincia iuxta Brunswicum. Otto de Bauaria ad Visurgum dominabatur. Aderant quoque inter primos principes, archiepiscopus Magdeburgensis, & Halberstadensis episcopus, non minus tum etiam in armis quam principes seculares versati. Sed tum Otto de Bauaria cunctis erat clarior: cuius tanta fuit apud omnes autoritas, ut si quid regi humanitus contigeret, aut si principum in illum coniuratio procederet, ad regni fastigium peruenturus videretur. Id metuens rex, libenter audiuit, quendam Egmonem mediocri nobilitate virum, fortuna tenuem, qui Ottonem decem apud regem insimulasset, quod de nece secum regis tractauisset. Otto pernegans, hominem de mendacio & regis assentatione coarguebat: Ille vero mortem machiam duci obtulit: seipsum regi vadem constituens, ut eo duello purgaretur crimen victoris. Otto imparem, ut diximus, hominem non respicit, quod dum cum latrone, primarius cum sicario congregaretur, dixit iniquum. Et ubi detrectauit pugnam, iam quod conuictus de lesa maiestate ducatu destituitur: quem rex & welpo illustri viro, Alberti archiepiscopi, quod diximus, germano donauit. Inde incendia, neces, & pradae, & infinita mala prouenerunt. Rex Ottonem usquequaque persequutus, quamplures eius munitiones destruit, praedia vastat, & ut verum reipublicae hostem omnino delere constituit. Ille militibus electis instructus, ipse quoque manu fortissimus, & animi nimis efferatus, utpote qui de omnibus fortunis & existimatione dimicaret, quia iusta acie decernere aduersus regem non poterat, nunc prada, nunc flammis, nunc etiam ferro, quacunque se fors obtulit, suas iniurias vlcisci satagebat. Ipso denique mediante, nec

cessat g
nem ad
firmare
dem Apo
omni re
primò S
Adalber
lensem,
episcopu
Papam e
dam qu
niensem
unt: qu
& in ali

A
licet
fices, Re
ligenda
dri Pap
facienda
nullis n
Roma r
dia mul
rimas h
qua rex
tere: &
um illu
ficiunt:
quod ibi
tunt: &
ly regis

cessat

cessat gens Saxonum, vt est acris animo, coniurationem aduersus regem vnanimi cōspiratione inire atque firmare, accusationes blasphemiasq; inauditas ad sedem Apostolicam de illo inferre: sociosque belli sibi ex omni regno Teutonico nuncijs & literis adsciscere. Nā primò Sigefridum Moguntina sedis metropolitanum, Adalbertum Wormatiensem, Adalberonem Herbipolensem, episcopos, Gebehardum Salsburgensem archiepiscopum, aliosque quāplures praesules, & per ipsos Papam etiam Alexandrum sibi fautores efficiunt. Quidam quoque Annonem summa sanctitatis virum Coloniensem archiepiscopum, coniurationis consciū faciunt: quorum conspiratione rex territus, Saxonia celsit, & in alijs regni partibus rebus institit agendis.

CAPVT V.

Annus erat post mille LXXIII. cū Anno Coloniensis & Hermannus Bambergensis pontifices, Romam missi sunt, pecunia inde regi debita colligenda gratia: qui legatione peracta, literas Alexandri Papa detulerunt, regemque vocarunt ad satisfaciendum de Simoniaca heresi, caterisque nonnullis magna emendatione purgandis, super quibus Roma rex erat delatus. Saxones tum instant praesidia multa firmare, arces vocant, necdū enim plurimas habebat Saxonia munitiones. Insuper castella, quae rex dudū erexerat, funditus illi conantur euertere: & in plerisque proficiunt: inter quae praecipuum illud, quod Hartesburg dicitur, praesidium deiciunt: monasterium & claustrum Canonorum, quod ibi erat, multa furentes audacia, funditus evertunt: & quod dictu nefas est, innocentis paruuli filij regis, ibi tumultata ossa eruta spargunt. Interim